

Φεύγουν οι μήνες γρήγορα γι' αυτούς στα Παραλαμένα,
γιὰ μ'ας, που δὲν σκαμπάζουμε τὴν σταφιδοκουθέντα,
δὲν βλέπομε, κύρ Πρόεδρε, τὴν ὄρα νὰ τελειώσης
ν' ἀκούσης καὶ τοῦ Δ' Ἀρενταλ λιγάκι τὰς δηλώσεις.

Ἴδὲ τὸν Καγκελάριον χωρὶς νὰ παραλείψης
καὶ τὰ σταφιδοσκάνδαλα καὶ τὰς ἀποκαλύψεις.
Στ' αὐτὰ τοῦ βόμβου βόμβησε σταφιδομελισσῶν,
καὶ τὰ λογοκοπήματα
καὶ τὰ παρακρατήματα,
ποῦ τόσην ἐπροκάλεσαν ἀκρατεῖαν γλωσσῶν.

Ἄλλὰ καὶ τὴν παρένθεσιν μὴ λησμονῆς ἐκείνην,
ποῦ τόσην στὸν Σιμόπουλον ἐγέννησεν ὀδύνην,
ἂν κατὰ λάθος δὲ κι' αὐτὸς ἐφάνη πῶς ἡμάρτησε,
πλὴν ἴδε καὶ κατάρσις
τὴν σταφιδαμπελον αὐτὴν,
τὴν κατὰ πάντα ζηλευτὴν,
τὴν δεξιῶς ἐφύτευσε καὶ νῦν ἡ δεξιὰ σου,
κι' ἄκουσ' εὐχαριστήρια πολλὰν ἀντάξιά σου.

(Μπαίνει τοῦ κράτους ἡ Βουλὴ ντυμένη σὰν ἀρκοῦδα.)

Φ. — Ἐλα, κυρά μας ὠμορφη, καὶ πῆξαι καὶ τραγοῦδα.
Τὸν Κερκυραῖο κάνε μας καὶ τὸν ἑανθὸν τσοπάνη
πῶς πνάνουσε τὰ πρόβατα καὶ πῶς τὰ πᾶν' στὴ στάνη.

Ἄφερμι, τόκανεσ καλὰ, κι' ἀξίσεις πρῶτον γέρας,
μὰ κάνε μας, παρακαλῶ, καὶ μερικὸς πατίερας
πῶς ρουχαλίζουσι μὴ χαρὰ στὰς ἔδρας των ἀπάνω...
κι' αὐτὸ καλὰ... μὰ κάνε μας καὶ τὸν ρεπουμπλικάνο
πῶς ἔξαφνα φουρμάζεται, πῶς τὸ μπουρὶ τὸν πνάνει,
καὶ πότε τρέχει μὲ σπαθὶ, καὶ πότε μὲ τηγάνι.

Κι' αὐτὸ καλὰ μὰς τόκανεσ, κυρὰ γλωσσοκοπένα...
εἶγε σου, μπράβο κι' ἀφερμι, εἶσαι γιὰ τέτοια μάννα.
Μὰ κάνε καὶ τὴν μεῖζονα καθὼς καὶ τὴν ἐλάσσονα
πῶς πνάνονται καὶ πῶς φουσοῦν,
καὶ πῶς τὸ δέρας τὸ χρυσοῦν
μένει μὲ τὰ μαλλώματα' στὸν Κόντε τὸν Ἰάσονα.

Κι' αὐτὸ καλὰ μὰς τόκανεσ, ἀρκοῦδα λιμαδόρα,
μὰ κάνε μας, παρακαλῶ, τοὺς Γημωνέζους τώρα
πῶς ἐφορμῶν ἀκράτητοι τὸ Πόρτ-Ἀρθοῦρ νὰ πάρουν,
μὰ κάνε μας καὶ μερικὸς
ἀγριοσκίλους νησιακοῦς,
ποῦ γιὰ χαρτοφυλάκιο κονταῦνον νὰ κρεπάρουν.

Κι' αὐτοὺς τοὺς ἔκανεσ καλὰ
κι' ὁ κόσμος γύρω σου γελᾷ.

Κάνε καὶ τὸν Σιμόπουλο πῶς παραιτήθη τότε
κι' ἄδικα φόνεζαν γι' αὐτὸν χαμπόσι πατριώται.

Κάνε μας τὸν Σιμόπουλο, τὸν μάρτυρα, τὸν ἄγιον,
πῶς στὴς σταφίδος τὸν βωμὸν τὸν ἔσουραν ὡς σφάγιον,
καὶ πῶς ὁ Κόντεσ ἔμεινε μονάχος κυβερνήτης
κι' αὐτόφωτος πλανήτης.

Κι' αὐτὸν τὸν ἔκανεσ καλὰ
κι' εἶγε σοῦ πρέπουνε πολλὰ.

Πολὸ μὰς ὑποχρέωσες, ἀρκοῦδα, μὲ τὸν τρόπο σου,
καὶ τώρα σῦρε λιγερὴ
στὸν κύριον Καλογεργὴ
νὰ πληρωθῆς τὸν ὄλο σου.

Ἐξω κάθε σκυθρωπότης
γιὰ τὸν κόσμο τὸν κανάγια,
εὐθυμία καὶ φαιδρότης
καὶ παντοῦ χοροὶ καὶ τσάγια.

Μὴ χαρὰ καθὲς κυττάξει
πῶς ὁ κόρφοσ καθεμῆσ
γλυκοβόλαστο καστάζει
γάλα Γαλλικὸ Ρωμηᾶσ.

Ἄς ἀνάψουν μασσαλάδες καὶ πολυχρωμοὶ πυρσοί...
σηκωθῆτε, σηκωθῆτε,
καὶ στὰ γέλοισι λιγωθῆτε
σὰν ν' ἀκούτε τὸν Φουρσοῦ.

Τῆς εὐθύμου Ρωμηοσύνης ἄς ἀφήσωμεν τὰς τύχας
εἰς τὸν Δ' Ἀρενταλ τὸν φίλον καὶ στὰ ξένα τρικαντά...
θὰ χορέψω, θὰ χορέψω... πλὴν μὲ πνάνει πάλι βήχας,
καὶ ποθὼ νὰ πιπίλωσι καραμέλαισ τοῦ Μπαλντά.

Κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἀρρώστειά μου κάνω τὸν παραγκιόζη...
χορῶν καὶ τρέλλας ἐβδομάς...
μεγαρχολία καὶ σ' ἐμάς
καθόλου δεσ ἀρμόζει.

Τῆς δόξης τὸ σκάνδαλο,
ποῦ σ' ἄλλα μασκαρεύεται,
μόνο μὲ τὸν Καρνάδαλο
κάνει πῶς σδαρεύεται.

(Αὐτὰ λοιπὸν ἐλάλησε μακάριος κι' εὐδαίμων,
ὅπταν ὁ Καρνάδαλος σταφίδα διανεμὸν
πρὸς τοὺς ὄμιλους ὤρμησε τῆς συναστροφῆς
κι' ἐφάναζε φρενὸληπτος: σταφίς, σταφίς.)

(Κι' εἶπαν πρὸς ἐκείνον ὄλοι
κι' ἡ μαρζόλαισ κι' οἱ μαρζόλοι.)

Ἦ παιδί τῆς Ρωμηοσύνης, τῆς ἀστείας μας μαμμῆσ,
μὲ σταφίδες εὐωχῆσου,
κι' ἡ φιλόστοργος εὐχὴ σου
ἔστω πάντοτ' ἐφ' ἡμᾶς.

Καὶ καμπόσιαι ποικιλίαι,
μ' ἄλλουσι λόγουσ ἀγγελίας.

Μέγα Περιοδικὸν Φιλοκάλου Πηλεόπησ
τελειότερον πολλῶν παρομοίων τῆς Εὐρώπης.
Τι κεντήματα διδάσκει: στὰς πολλὰς συνδρομητρίδας
καὶ μὲ πινάκας ἐγχρώμασ τέρπει τὰς ἀναγνωστρίδας,
καὶ μαθαίνει καθεμῆσ πῶς νὰ γίνῃ ζηλευτὴ
κι' ἀληθῆς νοικοκυρά,
πῶς νὰ ντύσῃ τὰ παιδιὰ τῆσ καὶ νὰ ντυναίη κι' αὐτὴ
δίχως μπόλινο παρα.
Κι' εἰς Ἀμερικὴν κι' Ἀσίαν, κι' ἔπου κι' ἔνα μόνον σηπτι,
ποῦ μιλῶν Ἑλληνικά,
ἡ Φιλόκαλος πρὸς ἑλας διαπρόσιος κηρῦνται
πῶς προκόβουν σηητικά.
Ἄφ' Ἀλεξιάδης, μέγας τῆς φιλοκαλίας μύσησ,
εἶναι κι' ὁ διευθυντής τῆσ,
ἄξιος πολλῶν ἐπαίνων καὶ δικαίων ἐγκωμίων,
μὲ φιλόκαλα Γραφεῖα παρὰ τὸ Ταχυδρομείον.